

Arrest

nr. 158 174 van 10 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 14 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), aan de verzoekers ter kennis gebracht op 16 mei 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DEPUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 november 2011 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De aanvraag wordt ontvankelijk verklaard bij beslissing van 3 februari 2012.

Op 9 oktober 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de voormelde aanvraag ongegrond te verklaren, hij beslist tevens tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft deze ongegrondheidsbeslissing en de bevelen om het grondgebied te verlaten vernietigd bij arrest nr. 97.987 van 27 februari 2013.

Op 25 april 2013 beslist de gemachtigde andermaal om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren, waarbij ook opnieuw wordt overgegaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Deze beslissingen werden aan de verzoekers ter kennis gebracht op 16 mei 2013.

Het betreft de thans bestreden beslissingen.

Deze eerste bestreden beslissing, dit is de ongegrondheidsbeslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M(...), H(...)

M(...), K(...)

+kinderen ;

[...]

Nationaliteit : Servië

Adres (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 03.02.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M(...), H(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 17.04.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, berust op de volgende motieven:

“En exécution de la décision de

In uitvoering van de beslissing van

Gruszowski Sara attaché,

déléguée de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au (à la) nommé(e) :

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

M(...), H(...) né à (...) le (...), de nationalité Servië

M(...), H(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Servië

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre².

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië³, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

De derde bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster en de minderjarige kinderen van de verzoekers, is als volgt gemotiveerd:

"En exécution de la décision de

In uitvoering van de beslissing van

Gruszowski Sara attaché,

déléguée de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au (à la) nommé(e) :

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

M(...), K(...) née à (...) le (...), de nationalité Servië

M(...), K(...) geboren te (...) op 12.09.1977, nationaliteit Servië

+ M(...), L(...)

M(...), A(...),

M(...), S(...),

M(...), E(...),

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre².

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië³, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁴.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 22 november 2011, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het aangehaalde medische probleem niet zou toelaten om aan verzoeker een verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. af te leveren daarbij verwijzend naar het medisch verslag dd. 17 april 2013 van de arts-attaché waarin wordt voorgehouden dat de ziekte in hoofde van verzoeker geen directe bedreiging zou inhouden voor zijn leven.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 22 november 2011 en navolgende schrijvens dd. 19 maart 2012 en dd. 10 mei 2012 drie medische verslagen had voorgelegd (dd. 31 oktober 2011 en dd. 9 maart 2012 van dokter Rogiers en dd. 2 mei 2012 van dokter Thibaut) waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 22 november 2011 af te wijzen op grond van het feit dat het medisch probleem niet zou kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die zich in het administratief dossier bevinden, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw. Dit artikel bepaalt het volgende :

Art 9ter.[...]

De bestreden beslissing dd. 25 april 2013 is gebaseerd op het medisch advies dd. 17 april 2013 van arts-attaché Jan Matthys waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoening van verzoeker niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

In de bestreden beslissing verwijst de arts-attaché naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artt. 3 EVRM.

Vooreerst is het niet aan de arts-attaché om zich uit te spreken over de interpretatie van gerechtelijke beslissingen inzake een juridisch dispuut.

(...)

Nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw. wordt een "directe" levensbedreiging vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke^ behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen directe levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevoerd stadium" van de ziekte.

Door te eisen dat de aandoening van verzoeker 'levensbedreigend' zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw, en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3, 4° Vw laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter § 1, eerste lid Vw:

Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Verweerder wijst in casu verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging af alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke integriteit).

Verweerder gaf daarbij geen enkele motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw: namelijk : of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoeker geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attache in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers herkomstland.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§1 Vw. ontegensprekelijk geschonden.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 17 april 2013 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoekers herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

In casu lijdt verzoeker wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

(zie medisch verslag dd. 09/03/2012 dokter Rogiers :

"Patiënt is momenteel werkonbekwaam en hij verdraagt het eerstvolgende half jaar geen verre reis terug naar zijn geboorteland...

Indien de behandeling wordt stopgezet dan zal zijn algehele toestand verslechteren en zijn depressie zal toenemen wat kan leiden tot psychose en/of zelfmoordpoging...

Terugkeer naar zijn geboorteland houdt een risico in voor het behoud van zijn fysieke integriteit.

Medische mantelzorg is nodig evenal follow-up door huisarts, psycholoog en psychiater..."

Verweerder is in casu duidelijk onzorgvuldig te werk gegaan.

Het medisch advies dd. 17 april 2013 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

Om die reden alleen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Ten tweede blijkt uit de door verzoeker voorgelegde objectieve en verifieerbare medische verslagen dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 17 april 2013 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.

De door verzoeker voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoeker ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is foutief en druist in tegen de door verzoeker bijgebrachte medische verslagen ; minstens is het advies dd. 17 april 2013 voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

De aandoening van verzoeker is wel degelijk ernstig.

De medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt laten hem niet toe om te reizen.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

(...)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoekers artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoeker of bij zijn artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar Servië ; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoeker, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken.

Uit een recent medisch verslag dd. 31 mei 2013 van verzoekers behandelende arts blijkt duidelijk dat zijn medische toestand van die aard dat het plotse staken van de lopende medische behandeling tegenaangewezen is. (Stuk 5)

("Psychose en/of zelfmoordpoging...

Nog steeds depressief.

Patiënt is hierdoor werkonbekwaam...

Gunstige prognose indien hij in België mag verblijven ter behandeling.") (Stuk 5)

De inhoud van dit recent medisch verslag van de behandelende arts van verzoeker laat geen twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoeker verkeerd heeft beoordeeld.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1991, 67 ev.)."

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekers stellen dat de arts-adviseur geen jurist is en geen uitspraken mag doen over het artikel 3 EVRM, dat het advies van de arts-adviseur op een deductie is gesteund, dat artikel 9ter §1 geen directe levensbedreiging eist, dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de adequate behandeling in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag 9ter ongegrond werd verklaard omdat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst of het land waar verzoekers verblijven.

Uit het medisch dossier blijkt dat verzoeker een chronische depressieve toestand vertoont.

De arts-adviseur stelde vast dat er in het verleden geen acute opstoten en geen hospitalisaties waren, dat de aandoening geen pejoratieve evolutie vertoont, dat er geen enkel vitaal orgaan is aangetast en geen speciale beschermingsmaatregelen zijn vereist. Zelfs indien de aandoening niet behandeld zou worden zou zij geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit.

Voor zover verzoekers kritiek zouden uiten op bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen.

Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer" (arrest RW, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

Wat betreft het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de adequate behandeling in het land van herkomst oordeelde de arts-adviseur dat het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid volstaat om betrokkene van het toepassingsgebied van artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM uit te sluiten.

Verzoekers stellen dat verwerende partij moest onderzoeken of de aandoening een reëel risico inhoudt:

- voor het leven*
- voor de fysieke integriteit*
- op onmenselijke en vernederende behandelingen wanneer de adequate behandeling niet bestaat in het land van herkomst.*

Door te eisen dat er een onderzoek wordt gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst, terwijl de arts-adviseur vaststelt dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit interpreteren verzoekers artikel 9 ter §1 Vreemdelingenwet op een verkeerde wijze, namelijk:

"een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf".

Door die redenering te volgen wijzigt zij letterlijk de wet, vermits de aandoening enerzijds en de behandeling anderzijds nagenoeg onlosmakelijk met elkaar verbonden worden, terwijl om van de risico's van artikel 9ter Vreemdelingenwet te kunnen spreken volgens vaststaande EHRM-rechtspraak ook actueel reeds een levensbedreigend, vergevorderd, kritiek stadium vereist is. De Richtlijn, de wet, de parlementaire voorbereiding, de wetshistoriek en de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof hebben allen onmiskenbaar de doelstelling van artikel 9ter Vreemdelingenwet als bescherming tegen schendingen van art. 3 EVRM aangegeven.

In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt gebruik gemaakt van het woord "wanneer". Bijgevolg kan het bij een manifest gebrek aan een actuele kritieke medische toestand overtuigend zijn zich uit te spreken over de beschikbare behandeling om de toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet afdoende uit te sluiten.

Het woord "wanneer" maakt van het ontbreken van een behandeling, net zoals het EHRM dit toepast, een cumulatieve voorwaarde, naast het actueel levensbedreigend karakter (en het ontbreken van elke vorm van sociale hulp). Het gebruik van het woord wanneer in de wet staat daar geenszins aan in de weg en de doelstelling en de tekst van de wet zijn duidelijk genoeg, wat betreft de analogie met artikel 3 EVRM en deze rechtspraak van het EHRM. Het woord "doordat", dat niet in de wet staat, kan daarentegen deze draagwijdte wel veranderen, contra legem.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De thans bestreden beslissing werd genomen conform de vigerende rechtspraak van het EHRM, zoals overigens ook blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer.

De verwerende partij heeft de eer hierbij te wijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Gelet op het belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoekende partij In concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Aangezien het de arts-adviseur toekomt hierover te oordelen en in casu stelde dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet kritiek is, werd de aanvraag conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op correcte wijze ongegrond verklaard.

De arts-adviseur oordeelde dat de graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM niet wordt bereikt, namelijk dat de aandoening levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. De aandoening kan zelfs onbehandeld geen gevaar inhouden voor het leven of de fysieke integriteit. Volgens de arts-adviseur gaat het om een banale medische toestand.

De vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient bijgevolg te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is dan ook niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om de toepassing van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en)

blijkt, kan de betrokkene uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen dat de arts-adviseur geen specialist heeft geraadpleegd.

Verwerende partij merkt op dat de arts-adviseur geen wettelijke verplichting heeft om een specialist te raadplegen.

Artikel 4 §1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet voorziet:

"Art. 4. § 1. Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig l1 artikel 9ter, § 1, tweede lid,]1, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines:"

Dit artikel voorziet enkel in de mogelijkheid om een specialist te raadplegen.

Het middel is ongegrond."

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het deugdelijk karakter van de motivering en de zorgvuldigheid in de feitenvinding moeten worden beoordeeld in het licht van de op de kwestieuze beslissing toepasselijke wetsbepalingen. Het onderzoek naar de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt *in casu* dan ook onderzoek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van de beide in artikel 9ter, §1 vermelde risico's toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld.

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekers zich richten tegen het advies dat de ambtenaar-geneesheer op 17 april 2013 uitbracht in het kader van de onderliggende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dit advies, dat zich in het administratief dossier bevindt, is als volgt gemotiveerd:

“Geachte mevrouw,
M(...), H(...)
[...]

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aan vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.11.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 31/10/2011 en 9/3/2012, dr. Rogiers, huisarts, depressief klachtenpatroon, allerlei symptomen zoals angst, slapeloosheid, nachtmerries en veel piekeren worden aangehaald, er waren geen hospitalisaties of acute opstoten.*
- 2/5/2012, Dr. Thibaut, attesteert een angststoornis.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 36 jarige man een chronisch depressieve toestand vertoont, zonder enige pejoratieve evolutie.

Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst.

Betrokkene is voldoende vertrouwd met zijn aandoening zonder dat deze, ook onbehandeld, een gevaar kan betekenen voor zijn leven of fysieke integriteit, en er is ook geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat, gezien de banale medische toestand.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008,

Grote Kamer , nr. 26566/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies heeft uitgesproken met betrekking tot de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer motiveert met name in eerste instantie dat de beschreven chronisch depressieve toestand geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de eerste verzoeker en in tweede instantie stelt hij dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voornoemd artikel 9ter, §1, eerste lid omdat het om een banale medische toestand gaat.

Dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoekers werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet dat, zoals voormeld, een dubbel toepassingsgebied behelst.

De verzoekers voeren aan dat de ambtenaar-geneesheer blijk geeft van een onderschatting van de ernst van verzoekers medische aandoening en dat zijn bevindingen volledig indruisen tegen de bijgebrachte medische attesten. Hierbij verwijzen de verzoekers uitdrukkelijk naar het bij de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 9 maart 2012 waarbij Dr. R. het volgende attesteert:

“Patiënt is momenteel werkonbekwaam en hij verdraagt het eerstvolgende half jaar geen verre reis terug naar zijn geboorteland....

Indien de behandeling wordt stopgezet dan zal zijn algehele toestand verslechteren en zijn depressie zal toenemen wat kan leiden tot psychose en/of zelfmoordpoging...

Terugkeer naar zijn geboorteland houdt een risico in voor het behoud van zijn fysieke integriteit.

Medische mantelzorg is nodig evenals follow-up door huisarts, psycholoog en psychiater...”

De verzoekers wijzen er op dat de voorgelegde medische verslagen benadrukken dat de medische aandoeningen in kwestie van die aard zijn dat een verdere medische opvolging (in België) noodzakelijk is, dat de medische problematiek ernstig is en dat deze problematiek de eerste verzoeker niet toelaat te reizen. De verzoekers menen dat de motivering van de eerste bestreden beslissing er geen blijk van geeft dat de in het dossier beschikbare gegevens op een zorgvuldige en redelijke manier in acht werden genomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de volgende medische attesten in rekening heeft genomen:

- standaard medische getuigschriften d.d. 31/10/2011 en 9/3/2012 van de hand van dr. R(...)
- medische verslag d.d. 2/5/2012 van de hand van dr. T(...)

Samen met de verzoekers stelt de Raad vast dat in deze medische attesten inderdaad de ernst van de aandoeningen en de noodzaak aan behandeling worden onderstreept. Zo stelt het standaard medisch getuigschrift d.d. 9 maart 2012 de volgende diagnose (rubriek B): *“Depressie met angst, stress, zenuwen, nervositas, slecht slapen, nachtmerries, flashbacks, veel piekeren en zelfmoordgedachte. Het gaat om een ernstige aandoening. Patiënt is momenteel werkonbekwaam en hij verdraagt het eerstvolgende half jaar geen verre reis terug naar zijn geboorteland.”* Ditzelfde attest vermeldt de volgende behandelingen (rubriek C): Mirtazepine 30mg en Docfluoxetine 20mg. De voorziene behandelingsduur wordt beoordeeld als 3 tot 5 jaar (rubriek C), terwijl bij de gevolgen en de mogelijke complicaties bij stopzetting van de behandeling wordt vermeld (rubriek D) *“Indien de behandeling wordt gestopt dan zal zijn algehele toestand verslechteren en zijn depressie zal toenemen wat kan leiden tot psychose en/of zelfmoordpoging”*. Onder rubriek F wordt in het voornoemde standaard medisch

getuigschrift gewezen op het volgende: *“Terugkeer naar zijn geboorteland houdt een risico in voor het behoud van zijn fysieke en psychische integriteit. Medische mantelzorg is nodig evenals follow-up door huisarts, psycholoog en psychiater.”*

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 april 2013 blijkt dat deze uit het voormelde standaard medisch getuigschrift van 9 maart 2013 slechts een depressief klachtenpatroon met *“allerlei symptomen zoals angst, slapeloosheid, nachtmerries en veel piekeren”* zonder hospitalisatie of acute opstoten afleidt. In zijn advies gaat de ambtenaar-geneesheer echter geheel voorbij aan de tevens geattesteerde zelfmoordgedachte en het risico voor het behoud van de fysieke of psychische integriteit bij een terugkeer naar het geboorteland. Evenmin wordt verder ingegaan op de uitdrukkelijke vermelding dat het om een ernstige aandoening gaat en op de geattesteerde gevolgen bij een stopzetting van de behandeling, met name dat de algehele toestand en de depressie zal verslechteren hetgeen kan leiden tot psychose en/of zelfmoordpoging. Ook de geattesteerde noodzaak aan medische mantelzorg wordt niet besproken.

Blijkens het advies van 17 april 2013 is de ambtenaar-geneesheer op grond van de door de verzoeker voorgelegde medische attesten de mening toegedaan dat het om een banale medische toestand gaat zodat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, dat de verzoeker voldoende vertrouwd is met zijn aandoening zodat er ook onbehandeld geen gevaar kan zijn voor het leven of de fysieke integriteit en dat er geen elementen voorliggen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het is echter geenszins een evidentie dat een aandoening die bij stopzetting van de behandeling kan leiden tot een psychose of een zelfmoordpoging, gekwalificeerd wordt als een *“banale medische toestand”* die geen risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer deze niet adequaat wordt behandeld. Op zicht van het standaard medische getuigschrift van 9 maart 2012 en de daarin opgenomen vermeldingen dat de verzoeker zelfmoordgedachten vertoont en dat zijn depressie bij stopzetting van de behandeling tot een zelfmoordpoging kan leiden, is het evenmin evident te oordelen dat *“verzoeker [...] voldoende vertrouwd [is] met zijn aandoening zonder dat deze, ook onbehandeld, een gevaar kan betekenen voor zijn leven of fysieke integriteit”*. De loutere vermeldingen dat er geen pejoratieve evolutie, geen hospitalisatie of acute opstoten waren, doet hieraan geen afbreuk temeer daar uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat verzoekers depressie minstens sedert oktober 2010 medicamenteus werd behandeld zodat de afwezigheid van pejoratieve evolutie, acute opstoten of hospitalisaties onder behandeling niets impliceert omtrent het reëel risico op een vernederende of onmenselijke behandeling bij gebrek aan (adequate) behandeling. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn standpunt dat een terugkeer naar het land van herkomst *“geen reëel risico”* zou inhouden volledig voorbij gaat aan het gegeven dat Dr. R. uitdrukkelijk attesteert *“Terugkeer naar zijn geboorteland houdt een risico in voor het behoud van zijn fysieke en psychische integriteit.”* De verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd waar zij stellen dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer geen blijk geven van een grondig onderzoek - in het licht van de toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet – van de voorgelegde medische verslagen.

Hoewel het de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde uiteraard vrij staat om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelende arts(en) in de door de aanvrager voorgelegde medisch getuigschriften en verslagen en artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet slechts in de mogelijkheid doch niet in een verplichting voorziet dat de ambtenaar-geneesheer de vreemdeling onderzoekt of een bijkomend advies inwint van deskundigen (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35), dient in elk geval te worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer gehouden is om de voorgelegde medische elementen op een zorgvuldige wijze af te toetsen aan de beide risico's vermeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de door de aanvrager neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven, doch de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer impliceert niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Waar de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van de in artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet genoemde risico's gewis over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt en het de Raad niet toekomt deze beoordeling over te doen, moet de Raad echter wel in staat worden gesteld om na te gaan op welke gronden de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Te dezen houdt de ambtenaar-geneesheer er een andersluidende beoordeling op na met betrekking tot de ernst van de aandoening (banaal vs. ernstig), met betrekking tot het risico voor de fysieke integriteit en het leven bij stopzetting of afwezigheid van de behandeling alsook met betrekking tot het risico voor de fysieke integriteit bij terugkeer naar het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard in het kader van zijn advies de voorgehouden ernst van de aandoening en de in de voorgelegde medische verslagen vermelde risico's evalueren op grond van bepaalde objectieve en verifieerbare vaststellingen, doch deze liggen in dit geval niet voor. Er wordt enkel verwezen naar de door de verzoeker voorgelegde medische getuigschriften, die selectief worden gelezen en die gelet op hetgeen voorafgaat geen deugdelijke grond kunnen vormen voor het afwijkende oordeel van de ambtenaar-geneesheer. De persoonlijke overtuiging van de ambtenaar-geneesheer dat het een banale ziekte betreft die ook onbehandeld voor de eerste verzoeker geen risico's in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet met zich mee brengt, wordt niet deugdelijk onderbouwd.

Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer, dat verzoekers medische toestand banaal is en dat diens aandoening ook onbehandeld geen gevaar impliceert voor het leven of de fysieke integriteit, steunt op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Tevens dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer, bij zijn beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, onvoldoende rekening heeft gehouden met de feitelijke gegevens zoals deze voorlagen, zodat niet kan worden vastgesteld dat het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet deugdelijk werd onderzocht.

Aangezien de eerste bestreden beslissing op decisieve wijze op het voornoemde advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 april 2013 steunt, dient een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht te worden vastgesteld.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De verweerder gaat overigens niet concreet in op de kritiek dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer in strijd zijn met de vaststellingen in het standaard medisch getuigschrift van 9 maart 2012.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt in de eerste plaats tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de beslissing die handelt over de ongegrondheid van de aanvraag van de verzoekers om verblijfsmachtiging om medische redenen wordt vernietigd en dus geacht wordt nooit te hebben bestaan, vallen de verzoekers terug op een op 3 februari 2012 ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg beschikken de verzoekers opnieuw over een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag en hebben zij op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie. In het administratief dossier bevindt zich overigens een schrijven van de gemachtigde, gericht aan de burgemeester van de verblijfplaats van de verzoekers, van 25 april 2014 waarbij kennis wordt gegeven van de eerste bestreden beslissing en waarbij aan het gemeentebestuur tevens uitdrukkelijk met betrekking tot alle verzoekers het volgende wordt gevraagd *“Il faut procéder au retrait de l'attestation d'immatriculation qui a été délivrée dans le cadre de la procédure basée sur l'article 9ter en question. Veuillez également donner instruction au Registre National de radier l'intéressée du Registre des Etrangers et le réinscrire dans le Registre d'Attente”*. Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekers, voorafgaand aan de met onderhavig arrest vernietigde beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, beschikten over een attest van immatriculatie. Door de nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing vallen zij terug in deze eerdere administratieve toestand.

Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing kunnen de verzoekers derhalve niet het voorwerp uitmaken van de getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg acht de Raad het passend om de huidige tweede en derde bestreden beslissing, dit zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten die op 16 mei 2013 werden betekend in navolging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft dat de verzoekers geen belang hebben bij de vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat de hierbij opgebouwde redenering dat de gemachtigde hoe dan ook na een vernietiging van deze bevelen verplicht is om op grond van artikel 7, eerste lid, 2° aan de verzoekers opnieuw het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, niet opgaat nu de vernietiging van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de verzoekers terugvallen in hun eerdere toestand waarbij zij beschikten over een attest van immatriculatie. *In casu* is dan ook niet aangetoond dat de gemachtigde, na de vernietiging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, gebonden is om de verzoekers opnieuw het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beide beslissingen van 25 april 2013 van diezelfde gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE